15/05/2019

Όσιος Παχώμιος ο Μέγας

/ Βίοι Αγίων

Ο Όσιος Παχώμιος ο Μέγας τιμάται από την Εκκλησία μας στις 15 Μαΐου εκάστου έτους.
του Ιερού Λειψάνου του Αγίου φυλάσσονται στις Μονές Μεγ. Λαύρας Αγίου Όρους και Αγίας Τριάδος Εξαμιλίων Κορινθίας και στο Παρεκκλήσιο Οσίας Ξένης της Ρωσίδος Μάνδρας Αττικής.

Ο Όσιος Παχώμιος γεννήθηκε το 292 μ.Χ στην Κάτω Θηβαΐδα της Αίγυπτου από γονείς ειδωλολάτρες και έζησε κατά τους χρόνους του αυτοκράτορος Κωνσταντίνου του Μεγάλου (306 – 337 μ.Χ.). Στο στρατό, στον οποίο κατετάγη σε ηλικία 20 ετών, γνωρίσθηκε με Χριστιανούς στρατιώτες και διδάχθηκε από αυτούς τα της Χριστιανικής πίστεως. Όταν δεν απολύθηκε από τις τάξεις του στρατού, εγκατέλειψε τον κόσμο και αφού μετέβη στην Ανω Θηβαΐδα, βαπτίσθηκε και εκάρη μοναχός.

Επιθυμώντας μεγαλύτερη ησυχία, για να αφοσιωθεί στην ερημική ζωή και την άσκηση, κατέφυγε στην έρημο και ετέθη υπό την πνευματική καθοδήγηση του περίφημου ησυχαστού Παλάμονος (τιμάται 12 Αυγούστου), του οποίου έγινε τέλειος μιμητής.

Μετά την κοίμηση του πνευματικού του πατέρα, περί το 320 μ.Χ., κατέφυγε σε έρημο νησίδα του Νείλου, τη νήσο Ταβέννη της Ανω Θηβαΐδας, όπου βοηθούμενος και από τον ασπασθέντα το μοναχικό σχήμα αδελφό του Ιωάννη, ίδρυσε μικρή μονή.

Η φήμη της αγιότητας και της συνέσεώς του είλκυσε πολλούς μοναχούς, εξ αιτίας δε τούτου ολοένα και μεγάλωνε τη μονή του, ώστε σε διάστημα λίγων ετών αυτή να αριθμεί περισσότερους από 14.000 μοναχούς. Έτσι ο Όσιος Παχώμιος έγινε ένας από τους μεγάλους οικιστές και ασκητές της ερήμου.

Ο Όσιος Παχώμιος θεωρείται θεμελιωτής της κοινοβιακής οργανώσεως των ασκητών. Όπως φαίνεται από την Λαυσαϊκή Ιστορία, βιβλίο που έγραψε ο Παλλάδιος περί το 420 μ.Χ., οι μοναχοί του Παχωμίου, που ονομάζονταν Ταβεννησιώτες, ζούσαν ανά τρεις σε μικρά οικήματα. Ο Όσιος Παχώμιος επέβαλε στους μοναχούς κοινή προσευχή κάθε πρωί και βράδυ (συνολικά βέβαια οι μοναχοί προσεύχονταν, σύμφωνα με τον Κανόνα, δώδεκα φορές την ημέρα και δώδεκα τη νύχτα), κοινή εργασία, κοινά έσοδα, κοινές δαπάνες, κοινά γεύματα και ομοιόμορφη ενδυμασία. Τα γεύματά τους αποτελούνταν από φυτικές τροφές και τυρί. Κατ’ αυτά οι μοναχοί δεν μιλούσαν μεταξύ τους, και γι αυτό συνεννοούνταν με νεύματα. Κάλυπταν δε τα πρόσωπά τους με τέτοιο τρόπο, ώστε να μπορούν να βλέπουν μόνο την τράπεζα. Η ομοιόμορφη στολή τους αποτελείτο από τα εξής ενδύματα: λινό χιτώνα (« λεβιτωνάριο »), που έφθανε λίγο κάτω από τα γόνατα και ζωνόταν με ζώνη, λευκό μάλλινο ένδυμα αιγός ή προβάτου («μηλωτή»), επίσης ζωσμένο, που έφθανε έως τα γόνατα και είχε την μαλλοφόρο όψη προς τα έξω, κωνοειδές κουκούλιο, που στο πίσω μέρος έφθανε μέχρι τους ώμους και μικρό λινό ωμοφόριο (« μαφόριον » ή « μαφόριτιον ») που κάλυπτε συνήθως τον αυχένα και τους ώμους. Υποδήματα σπανίως χρησιμοποιούσαν.

Οι Ταβεννησιώτες μοναχοί εκοιμούντο καθήμενοι και κοινωνούσαν των Αχράντων Μυστηρίων κάθε Σάββατο και Κυριακή. Διαιρούνταν σε είκοσι τέσσερα τάγματα, καθένα από τα οποία χαρακτηριζόταν με ένα γράμμα της αλφαβήτου, ανάλογα με την κατάσταση και τον τρόπο συμπεριφοράς εκείνων που το αποτελούσαν.

Πνεύμα οργανωτικό και απαράμιλλος στην καθοδήγηση και την διακυβέρνηση προσώπων και πραγμάτων, κατόρθωσε να διατηρήσει μεταξύ του πλήθους της περί αυτόν αδελφότητας πειθαρχία και αγάπη, φροντίζοντας ως φιλόστοργος

πατέρας για τις πνευματικές και υλικές τους ανάγκες, δια δε των σοφών συμβουλών του και του παραδείγματός του να τους ενθαρρύνει στον αγώνα προς την αγιότητα. Λόγω της θεοσέβειας και της θεοφιλούς του δράσεως ο Όσιος Παχώμιος επροικίσθηκε από τον Θεό δια της χάριτος της θαυματουργίας και επιτέλεσε πλείστα όσα θαύματα.

Το 348 μ.Χ. περιποιούμενος ο ίδιος τους μοναχούς που ασθένησαν από πανώλη, αρρώστησε και ο ίδιος και μετά από λίγο απέθανε. Τον Όσιο Παχώμιο διαδέχθηκε στην ηγουμενία ο Όσιος Θεόδωρος ο Ηγιασμένος (τιμάται 16 Μαΐου).